

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2648/2565

พนักงานอัยการจังหวัดร้อยเอ็ด โจทก์ นาย ก. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 357, ป.อ. มาตรา 334, ป.อ. มาตรา 335, ป.อ. มาตรา 336 ทวิ, ป.วิ.อ. มาตรา 192, ป.อ. มาตรา 83, ป.วิ.อ. มาตรา 227, ป.อ. มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

โรงแรมของผู้เสียหายปิดกิจการตั้งแต่ปี 2559 ทั้งปีกป้ายมีข้อความระบุว่า "ห้ามเข้า ห้ามบุกรุก ปิดกิจการ" และไม่มีผู้รักษาความปลอดภัยประจำอยู่ สุจริตชนโดยทั่วไปย่อมไม่เข้าไปในบริเวณดังกล่าว ช่วงเวลาเกิดเหตุ จำเลยขับรถจักรยานยนต์สามล้อผ่านหน้าโรงแรมของผู้เสียหาย อ. ร้องเรียกให้จำเลยช่วยลากรถขึ้นล้อเลื่อนซึ่งบรรทุกบ้านไม้อัดยางช่องชาร์ปกลับบ้าน เมื่อเหตุเกิดเวลากลางคืนอันเป็นยามวิกาล ซึ่ง อ. พยานจำเลยเบิกความตอบคำถามค้านโจทก์ว่า พยานไปบ้านประตุไม้จากโรงแรม ร. ไม่ได้ขออนุญาตจากผู้ใด บ้านประตุไม้อัดยางช่องชาร์ปที่ อ. นำมามีจำนวนมากถึง 14 บ้าน จำเลยย่อมต้องตระหนักถึงความไม่สุจริตของ อ. และรับรู้ถึงความผิดปกติเกี่ยวกับแหล่งที่มาของบ้านประตุไม้อัดยางช่องชาร์ปว่าต้องเป็นทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ การกระทำของจำเลยจึงเป็นการรับไว้ด้วยประการใด ๆ และช่วยพาเอาไปเสียซึ่งทรัพย์สินได้มาโดยการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ ครบองค์ประกอบเป็นความผิดฐานรับของโจรตาม ป.อ. มาตรา 357 แล้ว แม้

คำพิพากษา

คดีนี้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานร่วมกับพวกลักทรัพย์ในเวลากลางคืน โดยใช้ยานพาหนะเพื่อสะดวกแก่การกระทำผิด หรือการพาทรัพย์สินนั้นไป หรือเพื่อให้พ้นการจับกุมตาม ป.อ. มาตรา 334, 335, 336 ทวิ แต่เมื่อศาลฎีกาพิจารณาแล้ว เห็นว่า การกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานรับของโจร อันเป็นกรณีซึ่งข้อเท็จจริงที่ปรากฏในการพิจารณาแตกต่างจากที่กล่าวมาในคำฟ้อง แต่ไม่ใช่ข้อแตกต่างในข้อสาระสำคัญ ทั้งจำเลยมิได้หลงต่อสู้ ศาลฎีกาย่อมมีอำนาจลงโทษจำเลยในความผิดฐานรับของโจรตามข้อเท็จจริงซึ่งพิจารณาได้ความได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคสาม ประกอบมาตรา 225 โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 334, 335, 336 ทวิ จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (1) (7) วรรคสอง ประกอบมาตรา 336 ทวิ, 83 จำคุก 6 ปี จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงซึ่งโจทก์และจำเลยมิได้ฎีกาโต้เถียงกันรับฟังเป็นยุติว่า เมื่อวันที่ 26 สิงหาคม 2562 เวลา 21.30 นาฬิกา ร้อยตำรวจเอกนิคม เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองร้อยเอ็ด จังหวัดร้อยเอ็ด ได้รับแจ้งจากพลเมืองดีและศูนย์วิทยุว่า มีคนร้ายเข้าไปลักทรัพย์ภายในโรงแรม ร. จึงร่วมกับพวกเดินทางไปตรวจสอบ เมื่อไปถึงพบจำเลยและนายอนันต์ ยืนอยู่ข้างรถจักรยานยนต์สามล้อเครื่องพ่วงติดรถเข็นล้อเลื่อน บรรทุกบ้านประตุไม้อัดยางช่องชาร์ป 14 บ้าน ไว้ด้านหลัง จึงนำจำเลยและนายอนันต์ไปที่สถานีตำรวจภูธรเมืองร้อยเอ็ด พร้อมยึดรถจักรยานยนต์สามล้อเครื่อง รถเข็นล้อเลื่อน และบ้านประตุไม้อัดยางช่องชาร์ปเป็นของกลาง ต่อมาร้อยตำรวจเอกกรีน พนักงานสอบสวนตรวจสอบพบว่า บ้านประตุไม้อัดยางช่องชาร์ป 14 บ้านดังกล่าว เป็นของบริษัท ข. (โรงแรม ร.) ผู้เสียหาย ได้ติดต่อให้นายศุภชาติ

ซึ่งเคยทำงานเป็นพนักงานของผู้เสียหายมาตรวจสอบ นายศุภชาติยืนยันว่าบ้านประตูไม้อัดยางช่องชาร์ป 14 บาน ดังกล่าวเป็นของผู้เสียหาย จึงดำเนินการขออนุมัติออกหมายจับจำเลยและนายอนันต์ ต่อมาวันที่ 2 กันยายน 2562 เจ้าพนักงานตำรวจจับจำเลยและนายอนันต์ได้ ร้อยตำรวจเอกกรีนแจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลยและนายอนันต์ว่า ร่วมกันลักทรัพย์ในเวลากลางคืน โดยใช้ยานพาหนะ เพื่อสะดวกแก่การกระทำความผิดหรือการพาทรัพย์นั้นไป หรือรับของโจร จำเลยให้การปฏิเสธ ส่วนนายอนันต์ให้การรับสารภาพข้อหาลักทรัพย์ ต่อมาโจทก์ยื่นฟ้องจำเลยและนายอนันต์ต่อศาลชั้นต้นในข้อหาร่วมกันลักทรัพย์ในเวลากลางคืน โดยใช้ยานพาหนะเพื่อสะดวกแก่การกระทำความผิดหรือการพาทรัพย์นั้นไป หรือเพื่อให้พ้นการจับกุม เป็นคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 3396/2562 นายอนันต์ให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษแล้ว ส่วนจำเลยให้การปฏิเสธ จึงแยกฟ้องเป็นคดีนี้ ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า จำเลยเป็นตัวการร่วมกับนายอนันต์ กระทำความผิดฐานลักทรัพย์ในเวลากลางคืน โดยใช้ยานพาหนะเพื่อสะดวกแก่การกระทำความผิดหรือการพาทรัพย์นั้นไป หรือเพื่อให้พ้นการจับกุม ตามคำพิพากษาศาลล่างทั้งสองหรือไม่ ได้ความตามคำเบิกความของร้อยตำรวจเอกนิคมไปตามลำดับเป็นขั้นเป็นตอน สอดคล้องลงรอยกับที่ร้อยตำรวจเอกนิคมให้การไว้ต่อพนักงานสอบสวนว่า เมื่อร้อยตำรวจเอกนิคมเดินทางไปตรวจสอบบริเวณที่เกิดเหตุหลังได้รับแจ้งจากพลเมืองดีและศูนย์วิทยุว่า เกิดเหตุลักทรัพย์ พบจำเลยและนายอนันต์ยืนอยู่ด้วยกันข้างรถจักรยานยนต์สามล้อเครื่องพ่วงติดรถเข็นล้อเลื่อนซึ่งบรรทุกบานประตูไม้อัดยางช่องชาร์ป 14 บาน แต่ร้อยตำรวจเอกนิคมมิใช่ประจักษ์พยานผู้รู้เห็นเหตุการณ์ขณะนายอนันต์และจำเลยเข้าไปก่อเหตุลักบานประตูไม้อัดยางช่องชาร์ป 14 บานดังกล่าว ซึ่งติดตั้งไว้ภายในตัวอาคารโรงแรม ร. โดยร้อยตำรวจเอกนิคมเป็นเพียงพยานพสุติเหตุแวดล้อมซึ่งพบเห็นจำเลยยืนอยู่กับนายอนันต์ข้างรถจักรยานยนต์สามล้อเครื่องพ่วงติดรถเข็นล้อเลื่อนซึ่งบรรทุกบานประตูไม้อัดยางช่องชาร์ป 14 บาน ตรงบริเวณลานด้านหน้าอาคารโรงแรมเท่านั้น ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่บานประตูไม้อัดยางช่องชาร์ปดังกล่าวถูกรื้อถอนแยกออกจากผนังอาคารโรงแรม และเคลื่อนมาอยู่ในการยึดถือครอบครองของนายอนันต์ อันถือว่า นายอนันต์กระทำความผิดฐานลักทรัพย์สำเร็จแล้ว โดยที่กระบวนพิจารณาคดีอาญาในเรื่องการกระทำความผิดและมาตรฐานการพิสูจน์มีหลักการสำคัญถูกบัญญัติวางเป็นหลักไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 วรรคหนึ่ง ใจความว่า โจทก์มีหน้าที่นำพยานหลักฐานทั้งปวงเข้าสืบเพื่อพิสูจน์ความผิดของจำเลย ซึ่งนอกจากต้องนำสืบให้ศาลรับฟังจนแน่ใจว่ามีการกระทำความผิดแล้ว ยังต้องนำสืบเพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงให้สิ้นข้อสงสัยตามสมควรด้วยว่าจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดนั้น จึงย่อมไม่เป็นธรรมและเอาเปรียบจำเลยซึ่งเป็นผู้ถูกกล่าวหา หากนำเพียงพสุติการณ์ของจำเลยที่ถูกร้อยตำรวจเอกนิคมพบเห็นว่า จำเลยยืนอยู่กับนายอนันต์ซึ่งเป็นคนร้ายในบริเวณที่เกิดเหตุมาใช้สันนิษฐานให้เป็นผลร้ายแก่จำเลยว่ามีส่วนรู้เห็นกับนายอนันต์ในการก่อเหตุลักทรัพย์ของผู้เสียหาย โดยปราศจากพยานหลักฐานมานำสืบเพื่อยืนยันให้เห็นเป็นประจักษ์ว่า จำเลยร่วมรู้เห็นถึงการกระทำของนายอนันต์ และประสงค์ร่วมกระทำการดังกล่าวกับนายอนันต์ดังกล่าว แม้ได้ความตามคำเบิกความและคำให้การในชั้นสอบสวนของร้อยตำรวจเอกนิคมว่า เมื่อร้อยตำรวจเอกนิคมสอบถามจำเลยและนายอนันต์ จำเลยและนายอนันต์แจ้งว่า มายังบริเวณที่เกิดเหตุด้วยกันเพื่อขนบานประตูไม้อัดยางช่องชาร์ปของผู้เสียหายไปใช้ซ่อมบ้าน แต่ร้อยตำรวจเอกนิคมเบิกความตอบทนายจำเลยถามค้านว่า คืบเกิดเหตุ ร้อยตำรวจเอกนิคมมิได้แจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลยและนายอนันต์ ทั้งเบิกความตอบโจทก์ถามถึงว่า เหตุที่ร้อยตำรวจเอกนิคม

มิได้แจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลยและนายอนันต์เป็นเพราะยังไม่ทราบแน่ชัดว่าบานประตูไม้อัดยาง
ช่องชาร์ป 14 บานดังกล่าว เป็นของจำเลยและนายอนันต์หรือบุคคลใด ดังนี้ จึงมีข้อให้ต้อง
เคลือบแคลงว่าจำเลยได้แจ้งพฤติการณ์แห่งการกระทำของตนไปดังที่ร้อยตำรวจเอกนิคมเบิกความ
และให้การไว้ดังกล่าวหรือไม่ เพราะหากจำเลยยอมรับว่า จำเลยและนายอนันต์มายังบริเวณ
ที่เกิดเหตุด้วยกันเพื่อขนบานประตูไม้อัดยางช่องชาร์ปของผู้เสียหายไปใช้ซ่อมบ้าน ย่อมไม่
มีเหตุผลที่ร้อยตำรวจเอกนิคมซึ่งเป็นเจ้าพนักงานตำรวจจะไม่ปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ โดย
ละเลยไม่ควบคุมตัวจำเลยและนายอนันต์ส่งให้พนักงานสอบสวนดำเนินคดีตามขั้นตอนของ
กฎหมายต่อไป นับเป็นข้อพิรุธ ประกอบกับจำเลยให้การปฏิเสธต่อผู้คดีตลอดมา โดยให้การในชั้น
สอบสวน และอ้างตนเองเป็นพยานเบิกความในชั้นพิจารณา ทั้งมีนายอนันต์เป็นพยานเบิกความ
สนับสนุนสอดคล้องกันไปในการทำนองเดียวกันว่า จำเลยมิได้มายังบริเวณที่เกิดเหตุพร้อมกับนาย
อนันต์ หากแต่เพิ่งมาถึงและพบนายอนันต์ขณะยืนอยู่บริเวณลานด้านหน้าอาคารโรงแรม ร. โดย
บานประตูไม้อัดยางช่องชาร์ปถูกขนาวงบรรทุกไว้บนรถเข็นล้อเลื่อนเรียบร้อยแล้ว ขอนำสืบของ
ร้อยตำรวจเอกนิคมย่อมถูกกลืนรอนทอนน้ำหนักลง พยานหลักฐานโจทก์เท่าที่นำสืบมาจึงตกอยู่ใน
ความสงสัยตามสมควรว่า จำเลยเป็นตัวการร่วมกับนายอนันต์ลักทรัพย์ของผู้เสียหายหรือไม่ ให้ยก
ประโยชน์แห่งความสงสัยให้จำเลย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227
วรรคสอง ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาว่า จำเลยกระทำความผิดฐานร่วมกับพวกลักทรัพย์ในเวลา
กลางคืน โดยใช้ยานพาหนะเพื่อสะดวกแก่การกระทำผิดหรือการพาทรัพย์นั้นไป หรือเพื่อให้พ้น
การจับกุมมานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังขึ้น อย่างไรก็ดีตาม ได้ความตาม
คำเบิกความของนายสุภชาติผู้รับมอบอำนาจจากผู้เสียหายว่า โรงแรม ร. ของผู้เสียหายปิดกิจการ
ตั้งแต่ปี 2559 ทั้งปึกป้ายมีข้อความระบุว่า "ห้ามเข้า ห้ามบุกรุก ปิดกิจการ" และไม่มีผู้รักษา
ความปลอดภัยประจำอยู่ สุจริตชนโดยทั่วไปย่อมไม่เข้าไปในบริเวณดังกล่าว จำเลยและนายอนันต์
เบิกความสอดคล้องตรงกันในเรื่องสาระสำคัญว่า ช่วงเวลาเกิดเหตุ จำเลยขับรถจักรยานยนต์
สามล้อเครื่องผ่านบริเวณหน้าโรงแรม ร. นายอนันต์ร้องเรียก และให้จำเลยช่วยลากรถเข็นล้อเลื่อน
ซึ่งบรรทุกบานประตูไม้อัดยางช่องชาร์ปกลับบ้าน จากนั้นนายอนันต์นำรถเข็นล้อเลื่อนมาพ่วงต่อ
เข้ากับรถจักรยานยนต์สามล้อเครื่องของจำเลย ดังนี้ เมื่อได้พิจารณาโดยเฉพาะเจาะจงแล้ว เห็นว่า
เหตุเกิดเวลากลางคืนอันเป็นยามวิกาล ซึ่งนายอนันต์พยานจำเลยก็เบิกความตอบคำถามค้านโจทก์
ว่า พยานไปนำบานประตูไม้จากโรงแรม ร. ไม่ได้ขออนุญาตจากผู้ใด เมื่อบานประตูไม้อัดยางช่อง
ชาร์ปที่นายอนันต์นำมา มีจำนวนมากถึง 14 บาน จำเลยย่อมต้องตระหนักถึงความไม่สุจริตของนาย
อนันต์ และรับรู้ถึงความผิดปกติเกี่ยวกับแหล่งที่มาของบานประตูไม้อัดยางช่องชาร์ปว่า ต้องเป็น
ทรัพย์ที่ได้มาจากการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ การกระทำของจำเลยจึงเป็นการรับไว้ด้วย
ประการใด ๆ และช่วยพาเอาไปเสียซึ่งทรัพย์อันได้มาโดยการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ ครบ
องค์ประกอบเป็นความผิดฐานรับของโจร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 357 แล้ว แม้คดีนี้
โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานร่วมกับพวกลักทรัพย์ในเวลากลางคืน โดยใช้ยานพาหนะเพื่อ
สะดวกแก่การกระทำผิด หรือการพาทรัพย์นั้นไป หรือเพื่อให้พ้นการจับกุม ตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 334, 335, 336 ทวิ แต่เมื่อศาลฎีกาพิจารณาแล้วเห็นว่า
การกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานรับของโจร อันเป็นกรณีซึ่งข้อเท็จจริงที่ปรากฏใน
การพิจารณาแตกต่างจากที่กล่าวมาในคำฟ้อง แต่ไม่ใช่ข้อแตกต่างในข้อสาระสำคัญ ทั้งจำเลยมิได้
หลงต่อสู้ ศาลฎีกาย่อมมีอำนาจลงโทษจำเลยในความผิดฐานรับของโจรตามข้อเท็จจริงซึ่งพิจารณา

ได้ความได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคสาม ประกอบมาตรา 225 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 357 วรรคหนึ่ง ให้จำคุก 3 ปี ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาอยู่บ้าง ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 หนึ่งในสาม คงจำคุก 2 ปี

องค์คณะ

ก่อพงศ์ สุวรรณจุฑะ · วยุรี วัฒนวรลักษณ์ · กฤตพงศ์ เอี่ยมวรเมธ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← [deka.supremecourt.or.th](https://www.thaideka.online/deka/2648/2565) · <https://www.thaideka.online/deka/2648/2565>